

РЕШЕНИЕ

№ 2289

гр. София, 07.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 17.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **9256** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба, подадена от А. К. Н., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], ет.8, ап.3 срещу Акт за установяване на публично държавно вземане № 01-6500/5262 от 25.05.2021 г., издаден от заместник изпълнителния директор на Държавен фонд Земеделие, с който, на основание чл. 14, ал.1 от Наредба № 11 от 03.04.2008 г. за условията и реда за прилагане на мярка 211 „Плащания за земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони, и мярка 212 „Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони“ от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007-2013 г., чл.59, ал.1 и 2 от Административнопроцесуалния кодекс и във връзка с чл. 166 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс и чл.20а, ал.6 и ал.5, предложение първо, във връзка с ал.2 и ал.1 от Закона за подпомагане на земеделските производители А. К. Н. е изключена от подпомагане и е определено публично държавно вземане в размер на 10 057.57 лв.(десет хиляди петдесет и седем лева и 57 ст.), представляващо 25% от общо изплатена сума по мярка 212 за кампания 2012 г., 2013 г., 2014 г., 2015 г. В жалбата е посочено, че оспорения АУПДВ е незаконосъобразен и се моли същият да бъде отменен.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Н., която поддържа подадената жалба. Претендира разноси, съгласно списък.

Ответникът – заместник-изпълнителен директор на ДФЗ – в съдебно заседание не се

явява, не се представлява. От пълномощника му юрк. Х. е представено становище, в което моли подадената жалба да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира разноски и юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателката е регистрирана с УРН 570704 в И.. Одобрена е за участие по мярка 211 „Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони“ от програма за развитие на селските райони 2007-2013 г.

По мярка 211 „Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони“ на жалбоподателката са изплатени суми по години, както следва:

- първа година от ангажимента – подадено заявление с УИН 23/070612/59360 за кампания 2012 г., изплатена сума 3 468,02 лв.;
- втора година от ангажимента – подадено заявление с УИН 23/190613/65484 за кампания 2013 г., изплатена сума 14 686,35 лв.;
- трета година от ангажимента – подадено заявление с УИН 23/190614/71429 за кампания 2014 г., изплатена сума 14 283,63 лв.

Общата получена сума по мярка 211 „Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони“ от програма за развитие на селските райони 2007-2013 г. за периода 2013-2015 г., включително, е 40 230,27 лв.

При извършване на административни проверки на основание чл. 37. ал. 2 от Закона за подпомагане на земеделските производители е установено, че за кампания 2016 г. А. Н. не е подала заявление за подпомагане с декларирана мярка 211 „Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони“, според изискванията на чл. 4, ал. 1, т. 3 от Наредба № 11/03.04.2008 г. за условията и реда за прилагане на мярка 211 "Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони" и мярка 212 "Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007 - 2013 г.

На 15.08.2019 г. до жалбоподателката е изпратено писмо изх. № 01-6500/5262/15.08.2019 г. (стр.44 по делото), с което същата е уведомена за започналото производство по издаване на АУПДВ. В писмото за изложени фактическите констатации, направени при извършената проверка, като е дадена възможност на земеделския производител да представи писмени възражения и да представи доказателства.

С писмо вх. № 01-6500/5262/03.11.2020 г. / л. 47/ жалбоподателката е възразила, като е изложила факти и обстоятелства, относно направените от контролните органи констатации.

Административният орган е приел възраженията за неоснователни. Направил е извод, че неподаването на заявление за кампания 2016 г. мярка 211 „Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони“ представлява неизпълнение на изискванията на чл. 4, ал. 1, т. 2 и т.3 от Наредба № 11/03.04.2008 г. за условията и реда за прилагане на мярка 211 "Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони" и мярка 212 "Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007 - 2013 г., според които кандидатите за

подпомагане са длъжни да подават заявление с декларираните площи в съответния необлагодетелстван район всяка година след първото компенсаторно плащане, както и да извършват земеделска дейност в съответния необлагодетелстван район за период от най-малко пет последователни години от първото компенсаторно плащане. Правните последици от неспазване на тези изисквания водят до изключване на кандидата от подпомагане по мярка 211 и до възстановяване от него на получените до момента компенсаторни плащания.

Издаден е Акт за установяване на публично държавно вземане изх. № 01-6500/5262/25.05.2021 г., издаден от заместник-изпълнителния директор на ДФЗ, с който лицето е изключено от подпомагане и е установено публично държавно вземане в размер на 10 057,57 лв.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 149 от АПК, от лице, имащо правен интерес, и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспореният акт е издаден от компетентен орган. По делото е представена Заповед № 03-РД/2891/23.07.2019 г. на изпълнителния директор на ДФЗ, с която са делегирани правомощия на П. С. да издава и подписва АУПДВ по мярка 211 "Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони" и мярка 212 "Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007 - 2013 г.

Оспорения АУПДВ отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК, съдържа всички задължителни реквизити, включително фактическите и правните основания, послужили за издаването му.

Относно материалната законосъобразност на АУПДВ, съдът приема следното:

Съгласно чл. 27, ал. 3 от ЗПЗП, Разплащателна агенция предприема необходимите действия за събиране на недължимо платените и надплатени суми по схеми на плащане и проекти, финансирани от европейските фондове и от държавния бюджет, които съгласно чл. 162, ал. 2, т. 8 от ДОПК, представляват публично държавно вземане. Съгласно чл. 27, ал. 7 от ЗПЗП, дължимостта на подлежаща на възстановяване безвъзмездна финансова помощ поради неспазване на критерии за допустимост, ангажимент или друго задължение от страна на ползвателите на помощ и бенефициентите по мерките и подмерките от програмите за развитие на селските райони, извън основанията по ал. 6, се установява с издаването на акт за установяване на публично държавно вземане по реда на ДОПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 166, ал. 2 от ДОПК, ако в съответния закон не е предвиден ред за установяване на публичното вземане, то се установява по основание и размер с акт за публично вземане, който се издава по реда за издаване на административен акт, предвиден в АПК.

По делото не е спорно, че жалбоподателката е земеделски стопанин и е подала заявление за подпомагане по мярка 211 "Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони" за кампания 2012 г., 2013 г., 2014 г. и 2015 г. Не са спорни и получените от земеделския стопанин суми, описани в АУПДВ, нито фактът, че жалбоподателката не е подала заявление за подпомагане за кампания 2016 г.

Административният орган неправилно е приел само въз основа на тези факти, че са налице основания за прилагане на чл. 14, ал. 1, т. 4 от Наредба № 11/2008 г., според

№ 1306/2013 г., за целите на финансирането, управлението и мониторинга на ОСП "непреодолима сила" и "извънредни обстоятелства" могат да бъдат признати по-специално в следните случаи: отчуждаване на цялото стопанство или на голяма част от стопанството, ако това отчуждаване не е могло да бъде предвидено към деня на подаване на заявлението.

Резултатът от непредвидените законодателни промени е невъзможност А. К. Н. да продължи да изпълнява поетия ангажимент в цялост, поради лишаване от правото ѝ на ползване на земеделската земя, поради което е следвало да се приложи разпоредбата на чл. 15 от Наредба № 11 от 3.04.2008 г. за условията и реда за прилагане на мярка 211 "Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони" и мярка 212 "Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007 - 2013 г., като административният орган прекрати ангажимента на А. К. Н., без да изисква частично възстановяване на получената от земеделския стопанин, финансова помощ.

Направеното в жалбата възражение за изтекла давност, съгласно на чл. 75, § 5, ал. 2 от Регламент (ЕО) 796/2004 на Комисията, не следва да бъде обсъждано, тъй като за приложение на тази разпоредба е необходимо да бъде налице недължимо плащане, каквото в случая не се установява.

С оглед изложеното, оспореният АУПДВ следва да бъде отменен като незаконосъобразен.

При този изход на спора в полза на жалбоподателката следва да бъдат присъдени направените разноски в общ размер на 842,00 лева, от които 10,00 лева за платена държавна такса и 832,00 лева възнаграждение за адвокат. От процесуалния представител на ответника е направено възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение. Възражението е неоснователно. По делото е представен Договор за правна защита и съдействие от 09.09.2021 г. /л. 41/, от който се установява, че оспорващият е договорил и заплатил адвокатско възнаграждение в размер на 832,00 лв. с ДДС. Съдът намира, че минималният размер, установен в чл. 8, ал. 1, т. 1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, е регламентиран с цел посочване на най-ниския възможен такъв, но не задължава страните да уговорят именно този размер. Доколкото размерът на възнаграждението е съглашение между страните по договор за правна помощ, то съдът намира, че уговореният размер не е извънредно висок, не превишава значително обичайните адвокатски възнаграждения по подобен вид дела, поради което не са налице основания за намаляването му.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, III отделение, 62 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на А. К. Н. Акт за установяване на публично държавно вземане изх. № 01-6500/5262/25.05.2021 г., издаден от заместник-изпълнителния директор на ДФЗ, с който лицето е изключено от подпомагане и е установено публично държавно вземане в размер на 10 057,57 лв.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния

административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: